

ଏମିତି ପାଢ଼ି!

ମାଛକୁ ମଣିଷ ଖାଏ, ହେଲେ ମଣିଷକୁ ବି ମାଛ ଖାଇପାରେ । କେବଳ ସମୁଦ୍ରରେ ରହୁଥିବା ସାର୍ପି କି ତିମି ନୁହନ୍ତି, ମଧୁର ଜଳରେ ବି ଏପରି କେତେକ ମାଛ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଖୁବ୍ ବିପଜନକ । ଇଲିଶର ସଫଳରେ ରହୁଥିବା ଜେରେ ମା ଓଡ଼େଟ୍ ଗତ ୩୦ ବର୍ଷ ହେଲା 'ରିଭର ମନଷ୍ଟର ଶୋ' ଆୟୋଜିତ କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ନଦୀରୁ ଏପରି କେତେକ ମାଛ ସେ ଧରିଛନ୍ତି ଯାହା ମଣିଷକୁ ବି ଖାଇପାରେ ଏବଂ ଲିଙ୍ଗ ବଦଳାଇବା ପରି ବିଚିତ୍ରକାମ କରିପାରେ । ଏପରି ସାତଟି ବିଚିତ୍ର ମାଛ ସମ୍ପର୍କରେ ।

ସି' ଫିଶ:
କାର୍ପେଷର ଫିଶ ଭାବେ ଏହା ବେଶୀ ପରିଚିତ । ଏହାର ଲମ୍ବା ପ୍ରାୟ ୨୦ଫୁଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ଏହି ମାଛକୁ ଦେଖିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । କାରଣ, ଏଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣତଃ ସମୁଦ୍ରରେ ରହନ୍ତି ଏବଂ ଖୁବ୍ ବିପଜନକ । ଏହାକୁ କାଳରେ ଧରିବା କଷ୍ଟକର । ଯଦି ବା ଏହି ମାଛ କାଳରେ ପଡ଼େ ତେବେ ଧାବରମାନେ ଏହାକୁ ବାହାର କରିବା ପୂର୍ବରୁ ମାରି ଦିଅନ୍ତି । ଏହାର ଓଜନ ୩୧୨ କିଲୋ ପାଖାପାଖି ।
କଙ୍ଗୋ ଟାଇଗର ଫିଶ:

ଏହି ମାଛ ଆଫ୍ରିକାୟ ଦେଶରେ ପ୍ରବାହିତ କଙ୍ଗୋନଦୀର ଏପରି ସ୍ଥାନରେ ମିଳିଥାଏ ଯେଉଁଠାରୁ ଖୁବ୍ କମ୍ ଲୋକ ଯାଇପାରନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ମାଛ ବାବଦରେ ବହୁତ କମ୍ ଲୋକଙ୍କୁ ହିଁ ଜଣା । ପିରାନା ଭଳି ଏହି ମାଛ କୁମ୍ଭୀରକୁ ବି ଖାଇପାରେ । ଯଦି କୌଣସି ମଣିଷ ଏହା ସାମନାକୁ ଆସିଗଲା ତେବେ ବଞ୍ଚିବା ମୁସ୍କିଲ । ଏହାର ଦାନ୍ତ ୧ ଇଞ୍ଚ ଲେଖା ଲମ୍ବା ଏବଂ

ବିରଳ ମହାପୁରୁଷ ନାମାଚାର୍ଯ୍ୟ ବାୟାବାବା

ଦେବନିର୍ମିତ ସାରସ୍ୱତ ଭାରତ ବର୍ଷରେ ବିଦ୍ୟାପତି ମହାମନୀଷିଙ୍କ ପ୍ରାକୃତ ଜଗତରେ ଆବିର୍ଭାବ ରହସ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ବୋଧ୍ୟ ଓ ବିସ୍ମୟକର । ଜତ ପ୍ରକୃତି ସଂସର୍ଗରେ ହତ ଚେତନା ପ୍ରାଣୀକୁ ଜତ ସର୍ବସ୍ୱ ହୋଇ ଦୁଃସହ ଦୁଃଖକୁ ପୁଖ ଜ୍ଞାନ କରି ତହିଁରେ ଅଭିନିବିଷ ହୋଇଯାଇଥିବା ବେଳେ ଅସୀମ ଦୟାରୁ ଏହି ମହାୟାଗଣ ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଜତ ସମୋଗ ଦୁରି ଓ ମୋହ ନିଷ୍ଠୁତ କରାଇବା ପାଇଁ ଦୁଃଖମୟ ସଂସାରରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହେଇ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ୱୟଂ ଦୁଃଖ ରାଶିକୁ ଆୟାସ୍କୃତ କରିନିଅନ୍ତି । ପ୍ରାଣୀ ସକଳର ଭୌତିକ ଦୁଃଖ ହରଣ ପାଇଁ ସ୍ୱୟଂ ଅସୀମ କଷଣ ପୀଡ଼ିତ ହେବା ସେମାନଙ୍କର ସହତାମତ ବିଦ୍ୟାପ୍ରବୃତ୍ତି । ଏହି କ୍ରମରେ

ପବିତ୍ର ପୁଣ୍ୟ ଉତ୍କଳ ପ୍ରଦେଶର ତତ୍କାଳୀନ କନିକା ରାଜ୍ୟର କେଉଁଠାରେ ୧୩୦୬ ସାଲର ପୌଷ ମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଷଷ୍ଠୀତିଥି (୧୯/୧୦/୧୮୮୮ ମସିହା କାର୍ତ୍ତିକୀୟ ମାସ ୩ ତାରିଖ ରେ) ଧରାବତରଣ ହୋଇଥିଲା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜଗତର ଅନ୍ୟତମ ଜାକଲ୍ୟମାନ ତାରକା ନାମାଚାର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ବାୟାବାବାଙ୍କର । ପୁଣ୍ୟଉତ୍କଳର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜଗତରେ ନାମାଚାର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ବାୟାବାବା ଏକ ଅନନ୍ୟ ବିସ୍ମିତ ମହାପୁରୁଷ । ଏକ ସରଳ ତଥା ଅଭିନବ ଉପାୟରେ କେବଳ ମାତ୍ରକ 'ଶ୍ରୀ ହରିନାମ କାର୍ତ୍ତନ' ମାଧ୍ୟମରେ କଳିକଳୁସ ସଂସାରରୁ ତାରଣ ତଥା କାବନରେ ବିଭୁସଭାର ଉପକୃପକୁ ପ୍ରାୟ ପାଇଁ ମାନବକୁ ଦିଶ୍ୱର୍ଗନ ଦେଉଥିଲେ । ସେ ଥିଲେ ସାକ୍ଷାତ ବିଦ୍ୟାୟା ମନାସି । ଅତ୍ୟନ୍ତ ବାଳକାଳରୁ ଏ ବାବାଙ୍କ ବିଦ୍ୟା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଘୋର କଳିକାଳରେ ହୁଏତ ଜ୍ଞାନଯୋଗ ଓ କର୍ମଯୋଗର କଠୋର ମାର୍ଗ ଆଚରଣ କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃସହ ହେଉଥିବା ଦୃଷ୍ଟେ ଭକ୍ତିଯୋଗ ହିଁ ଏକ ମାତ୍ର ସରଳ, ସର୍ବଜନ ଆଦୃତ ଓ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇଥିଲା । ଭକ୍ତିଯୋଗରେ ସାଧାରଣ ଅଜ୍ଞାନ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଗଭୀର ବିଶ୍ୱାସ ସହିତ ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ ଯେ ପୁରଣ, ଭଜନ, କାର୍ତ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱର କେବଳ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଦୃତ ନିଷ୍ଠା ସହିତ ଅବିଚଳ ଭକ୍ତିର ପୁରଣ ଅଭାବ କଲେ ଦୂର୍ଭିମନୀୟ ଚଳଚଞ୍ଚଳ ମନ ନିବୃତ୍ତି ଓ ସ୍ଥିର ହୋଇ ପାରିବ ।

ଧାରୁଆ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଓଜନ ପ୍ରାୟ ୪୫୪କିଲୋ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।
ଲମ୍ବା ନାକିଆ ଗାଂ:

ଉତ୍ତର ଆମେରିକାର ବାମ୍ପଲେନ ହ୍ରଦରୁ ଜେରେମୀ ଏହି ମାଛ ଧରିଥିଲେ । ଏହି ପ୍ରକାରି ଖୁବ୍ ପ୍ରାଚୀନ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଏହାର ମୁହଁର ଆଗ ଅଂଶଟି କୁମ୍ଭୀର ପରି ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏହି ମାଛ କ୍ରୋକୋଡ଼ାଇଲ ଗାର୍ ନାମରେ ବି ପରିଚିତ । ଏହର ଓଜନ ପ୍ରାୟ ୧୩୬ କିଲୋ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇପାରେ ।
କ୍ୱିକୁଲାଷ ଗ୍ରୋପର:

ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆର କ୍ୱିବେନ ନଦୀର ଏହି ଦୈତ୍ୟାକାର ଗ୍ରୋପରକୁ ଧରିଥିଲେ ଜେରେମୀ । ଏହି ମାଛ ନିଜ ଲିଙ୍ଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରେ । ଅସଲରେ ଏକାଧିକ ମାଛ ଗ୍ରୋପରଙ୍କ ଦଳରେ ଥିବା ପୁରୁଷ ଗ୍ରୋପରଟି ଯଦି ପକାଇଯାଏ ତେବେ ଦଳର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ମାଛ ଗ୍ରୋପର ନିଜ ଲିଙ୍ଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ପୁରୁଷ ହୋଇଯାଏ । ଏମାନଙ୍କର ଓଜନ ୩୬୦ କିଲୋ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇପାରେ ।
ନାଲିଲାଞ୍ଜିଆ କ୍ୟାଟଫିଶ:

ଏହି ପ୍ରକାରି ମାଛ ସାଧାରଣତଃ ଆମାକନ ନଦୀରେ ମିଳିଥାନ୍ତି । ତେବେ ଜେରେମୀ ଏହାକୁ ଆଇଲାଣ୍ଡର ଏକ ଝରଣାରୁ ଧରିଥିଲେ । ଏହାର ମୁଣ୍ଡ ଏବଂ ମୁହଁ ଖୁବ୍ ବଡ଼ ହୋଇଥାଏ । ୫୬ କିଲୋଯାଏ ଓଜନ ହେଉଥିବାର ଏହି ମାଛ ଛୋଟଛୋଟ ପିଲାଙ୍କୁ ବି ଚିଲିପକାଏ ବୋଲି ଆମାକାନ ଅଞ୍ଚଳର କଥା ରହିଛି ।
କଳଶୁଗା ସର୍ଜନ:

ରଷର ଅମୁର ନଦୀରୁ ଜେରେମୀ ଏହି ମଣିଷଖିଆ ମାଛକୁ ଧରିଥିଲେ । ମାଂସହାରୀ ଏହି ମାଛଟି ମଣିଷକୁ ସହଜରେ ଖାଇଦେଇପାରେ । ଏବେ କିନ୍ତୁ ଏହି ପ୍ରକାରି ସଙ୍କଟରେ । କାରଣ ଲୋକେ ଏହା ଅଣ୍ଡାରୁ ଆଚର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କର ଓଜନ ପ୍ରାୟ ହଜାରେ କିଲୋଯାଏ ହୋଇଥାଏ ।
ଢେଲସ କ୍ୟାଟଫିଶ:

ଜେରେମୀ ଏହି ମାଛକୁ ସେନରେ ଧରିଥିଲେ ବି ଏହା ସାଧାରଣତଃ ସୁରୋପାୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ଦେଖାଯାଏ । ସ୍ୱଳ୍ପ ପାଣିରେ ବି ଏହି ମାଛ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ କାମୁଡ଼ି ପକାଏ । ଅସଲରେ ଏହା ନିଜ ବସାର ଖୁବ୍ କଡ଼ା ପୁରୁଣା କରେ । ତେଣୁ କେହି ଯଦି ସତରଣ କରି ଭୁଲରେ ସେଆଡ଼କୁ ଚାଲିଗଲା, ଏହି ମାଛ ତାକୁ କାମୁଡ଼ିବା ନିଶ୍ଚିତ । ଆଘାତ ଖୁବ୍ ଯତ୍ନଶୀଳ । ୭୩ କିଲୋ ଓଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବହୁଥିବା ଏହି ମାଛର ଦାନ୍ତ ଛୋଟଛୋଟ ।

ଶରୀର ପାଇଁ ରାମବାଣ ଅଟେ ଲାଭ: ଜାଣନ୍ତୁ କଣ ମିଳିଥାଏ ଫାଇଦା ?

ଶରୀର ପାଇଁ ବେଶ୍ ଉପକାରୀ ପରିବା । କିନ୍ତୁ ଏମିତି କିଛି ପରିପରିବା ରହିଛି ଯାହା ଶରୀର ପାଇଁ ରାମବାଣ ସଦୃଶ୍ୟ । ଉନ୍ନତମାନର ପରିବା ମଧ୍ୟରେ ଲାଭ ଅନ୍ୟତମ । ଲାଭରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଭଲ ଗୁଣ ରହିଛି, ଯାହା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ବେଶ୍ ଲାଭଦାୟକ ଅଟେ । ଲାଭ ଖାଇବା ଦ୍ୱାରା ପେଟ ଅଣ୍ଡା ରହିଥାଏ । ଲାଭ ହୃଦ୍‌ରୋଗୀଙ୍କ ପାଇଁ ବି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଲ । ଏଥିରେ ଥିବା ଆର୍ଡିଏଚ୍‌ଏ ରକ୍ତରେ ଶର୍କରା ପରିମାଣକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖେ । ମଧୁମେହ ରୋଗୀମାନେ ଅଧିକ ପରିମାଣର ଲାଭ ଖାଇବା ଉଚିତ୍ । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବିଶେଷଜ୍ଞଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଲାଭ ମାନସିକ ତାପ ହ୍ରାସ କରିଥାଏ । ଲାଭ ସହିତ ଲାଭ ମଞ୍ଜି ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ଉପକାରୀ । ଏହି ମଞ୍ଜିର ତେଲ ମୁଣ୍ଡବିନ୍ଧା କମ୍ କରିବାରେ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ । ଏଥିରେ ଭିଟାମିନ୍ ସି, ଆଇରନ୍, ମ୍ୟାଗ୍ନେସିୟମ, ପୋଟାସିୟମ, ଜିଙ୍କ ଏବଂ ମାଗ୍ନେସିୟମ ସହିତ ଅନେକ ପୋଷକ ତତ୍ତ୍ୱ ମିଳିଥାଏ । ପ୍ରତିଦିନ ଲାଭ ଖାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୃତୀୟ ଦେଖାଯାଏ । ଏହା ଓଜନ ହ୍ରାସ କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ । ଲାଭରେ ଭିଟାମିନ୍, ମିନେରାଲ ଓ ଆର୍ଡିଏଚ୍‌ଏ ଗୁଣ ଭରି ରହିଥାଏ । ଏହା ତୃତୀୟ ପ୍ରାକୃତିକ ଚମକ ଦେଇଥାଏ । ପ୍ରତିଦିନ ସକାଳୁ ୧ ଗ୍ଲାସ୍ ଲାଭ କୁସ୍ ପିବିବା ଦ୍ୱାରା ଓଜନ କମ୍ ହୋଇପାରେ । ଏଥିସହିତ ନିତ୍ୟ ସମସ୍ୟାକୁ ବି ହ୍ରାସ କରିବାରେ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ ଲାଭ । ସେହିପରି ଉଚ୍ଚ ହଜମ ଓ କଳା କେଶ ଚାହୁଁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଲାଭ ଖାଇବା ଦ୍ୱାରା ଏଥିରେ ସୁଦୃଢ ମିଳିଥାଏ ।

ଦୁନିଆର ସବୁଠାରୁ ମହଙ୍ଗା ଆଳୁ: ୧କିଲୋ ଆଳୁ ଦାମରେ କିଣିହେବ ସୁନା ଓ ରୁପା

ସମସ୍ତଙ୍କ ଜୀବନରେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ସୁନା ନେଇଥାଏ ଆଳୁ । ସାଧାରଣତଃ ଆଳୁ ବର୍ଷସାରା ଖୁଆଯାଏ । କାରଣ ଏହାର ଦାମ୍ କମ୍ ଏବଂ ଏହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିପରିବା ସହିତ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇଥାଏ । ଆଳୁ କିଲୋ ପିଛା ୧୦ରୁ ୧୫ ଟଙ୍କାରେ ମିଳୁଥିବା ବେଳେ ଅତିବେଶରେ ୩୦ ଟଙ୍କା ଭିତରେ ମିଳିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଜାଣନ୍ତୁ କି ଏପରି ଏକ ଆଳୁ ରହିଛି ଯାହାର ଦାମ୍ ଆକାଶଗୁଆଁ । ଏହାର କିଲୋ ପିଛା ଦାମ୍ ଯେତିକି ସେଥିରେ ଆପଣ ସୁନା ଓ ରୁପା କିଣିପାରିବେ । ଆଳୁର ନାଁ ହେଉଛି ଲେ ବୋନୋଟେ । ଏହାକୁ ପ୍ରାୟତଃ ଚାଷ କରାଯାଏ । ଏହାର କିଲୋ ପିଛା ଦାମ୍ ୫୦ ହଜାର ୯୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ସବୁଠାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା ହେଉଛି ଯେ ଏହା ମହଙ୍ଗା ସବୁ ଲେ ବୋନୋଟେକୁ କିଣିବା ପାଇଁ ଲାଗିଥାଏ ଲମ୍ବା ଲାଭ । ବାସ୍ତବରେ ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି ଏହାର କମ୍ ଉତ୍ପାଦନ । ବର୍ଷକରେ କେବଳ ମେ ଏବଂ ଜୁନ୍ ମାସରେ ଚାଷ କରାଯାଏ । ଏହି ଆଳୁକୁ ଭିନ୍ନ କରିଥାଏ ଏହାର ବିଶେଷ ପ୍ରକାରର ଚାଷ । ଯାହା କେବଳ ୫୦ ବର୍ଗ ମିଟର ବାଲୁକା ଜମିରେ କରା ଯାଇଥାଏ । ଏହାକୁ ଚାଷ କରିବା ପାଇଁ ସାମୁଦ୍ରିକ ଶୈବାଳର ସାର ଦିଆଯାଇଥାଏ । ଏହାକୁ ପାରମ୍ପାରିକ ଭାବରେ ଆଲୋଷିକ୍ ମହାସାଗରର ଲୋଏର୍ ଅଞ୍ଚଳ ଉପକୂଳବର୍ତ୍ତୀ ନୋଏମୋର୍ଟିଅର୍ ଦ୍ୱୀପରେ ଚାଷ କରାଯାଏ । ଚାଷ ପରେ ଆଳୁ ବାନ୍ଧିବା ପାଇଁ ସାତ ଦିନ ପାଇଁ ନିୟୋଜିତ ହୋଇଥାନ୍ତି ପ୍ରାୟ ୨୫୦୦ ଲୋକ । ଯଦି ୧୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ଆଳୁ ଫସଲ କରାଯାଏ ତେବେ ଏଥିରୁ କେବଳ ୧୦୦ ଟଙ୍କା ଲେ ବୋନୋଟେ ମିଳିଥାଏ । ଲେ ବୋନୋଟେ ସ୍ୱାଦ ବିଷୟରେ କହିବା, ଏଥିରେ ଲେମ୍ବୁ ଲୁଣ ପରି ସ୍ୱାଦ ଆସିଥାଏ । ଯାହା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଳୁରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିନଥାଏ । ଏଗୁଡ଼ିକ ବହୁତ ନରମ ଏବଂ ସୁସ୍ଥ । ପ୍ରତି ସିକିଲେ ଏହାର ଦାମ୍ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରହିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଲୋଗ୍ରାମ ପିଛା ୫୦ରୁ ୯୦ ହଜାର ଯାଏଁ ରହିଛି ।

ମା'ର କୋଳ

ଘନଶ୍ୟାମ ପଲେଇ

ଛୋଟ ଝୁମୁଡ଼ି କଳଖୁଆ ବୋକାନଟିଏ। ସେଇଥିରୁ ଯାହା ଦୁଇ ପରସା ମିଳେ ଖୁସିରେ ତଳେ ପିଲାଟି। ବେଶି ବି ତା'ର ନାହିଁ ଲୋଭ। କିଏ କିମିତି ପଚାରିଲେ କହେ - ବେଶି ପରସାରେ କ'ଣ ଖୁସି ଥାଏ। ପେଟକୁ ବାମା, ପିଠିକୁ କନା ହେଲେ ହେଲା। ଭଗବାନଙ୍କ ବୟାକୁ ଦେବ ଭଲରେ ଅଛି ସିଏ। ବିରି ବରାଟା ଚାଉ ହୁଏ ଖାଏ। ଛୋଟ ବିରିବରା ପାଇଁ ଲୋକଙ୍କ ଲାଗେ ଭିତ ସଞ୍ଜକୁ। ହେଲେ ଆଜି ବେପାର ପୁରା ମାୟା। କେହି ଗୋଟାଏ ନାହିଁ। ନିଜିତି କିଛି ନ ହଲେ ଗୋଟେ ବି'ଟା କୁକର ଫଳ ମାଗନ୍ତି, ସେତକ ବି ଆଜି ଦେଖା ନାହିଁ।

ଲୋକେ ଆସିବେ ବା କିମିତି ? ଥିଲା ଥିଲା ହଟାତ ବଦଳି ଗଲା ପାଟ। ତା' ପାଖକୁ ବର୍ଷା ଆସିଲାଣି ମାଟ। ପତିଲାଣି ବରକୋଳିଆ ଟୋପା। ଶୀତରେ ଭମିତିରେ ବି ଥରୁଛି ଦିହ ହାତ। ହାତଗୋଡ ମାରି ଯାଉଛି କାନ୍ଧୁଆ। ଆଜିର ବେପାର ଗଲା କାଣ। ଲାଭ ତ ବିଲକୁଲ ଆଣା ନାହିଁ ଆଉ। ଏଣେ ଖାଇବା ଜିନିଷକୁ ବି ଫୋପାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ବାସି ଜିନିଷ ରଖି ଲୋକଙ୍କ ଦିହ ପା ସହ ଖେଳି ପାରିବ ନ ଖେଳ। କାଣିଛି ଏହା ସୁଦ୍ଧ ଧରମ ଛଡା କାମ। କ୍ଷତି ବଢ଼ ହେଉ, ତା ଦେଇ ଏ କାମ କମାକୁ ହେବନି।

ମନ ଦୁଃଖରେ ରୁଲିବେ କେଣା କେଣି କରି ଆଉ ବି' ଫାଳିଆ କାଠ ଦେଲା ପୁରେଇ। ନିଆଁ ବାଜି ବାଜି ହେଉ ଉଠିଲା କଳି। ଦେହରେ ଚିକିଏ ବାଜିଲା ନିଆଁର ଧାସ, ଆରାମ ଲାଗିଲା ତାକୁ।

ଠିକ୍ ? ଏତିକି ବେଳକୁ କେଉଁଠି ଥିଲା ମାଛ କୁକୁରଟେ ସିଧା ପଶି ଆସିଲା ତା' ପାଖକୁ। ଯୋଡ଼ି ହେଉଥିବା ଚାନ୍ଦରଟାକୁ କାମୁଡ଼ି ଭିଡ଼ିଲା। ହେଲା ଝୁଲୁଁ। ଯେତେ ଧେସ୍ ଧାସ୍ କଲେ ବି ଛାଡ଼ିଲାନି। ଭୋକରେ ମାଗୁଛି ଭାବି ବରା ବି'ଟା ପିଲି ଦେଲା ତା' ପାଖକୁ। ହେଲେ ଖାଇବା ତ ଛାଡ଼ି ଆଉ ଆଖିରେ ଦେଖିଲାନି ବି। ବୁଝି ଗଲା ତାହୁଁ, ଉଠି ପଡ଼ିଲା ବସିବା ଠାଉଁ। କବାଟଟା ଆଉଜେଇ ଦେଇ ଚାଲିଲା କୁକୁର ପଛେ ପଛେ।

ବର୍ଷା ପଡ଼ୁଛି କୋରରେ। ମୁଣ୍ଡରେ ଦେଇଛି ଗାମୁଛା ଖଣ୍ଡେ। କୁକୁର ଅଟକିଲା ତେନର ପୋଲ ପାଖରେ। ଛିଡା ହେଉ ଖାଲି ଭୋକିଲା। ବୋଧେ କିଛି କହୁଥାଏ ? ବର୍ଷାଦିନ ଛଡା ତେନଟି ବର୍ଷାସାରା ପଡ଼ିଥାଏ ଶୁଖା। ଖାଲି ଯାହା ବର୍ଷାପାଣି ହେଲେ ବୋହିଯାଏ। ପିଲାଟି ମୁଣ୍ଡ ଚୁଆଁର ଦେଖିଲା ବୋହୁଛି ଆଖୁଏ ହେବ ପାଣି। ପୋଲ ଭିତରେ ଚିକିଏ ଉଠା କାବା ଦେଖୁ ଦୁଇଟି କୁକୁର ଛୁଆ ଅଛନ୍ତି ଗୁଆଗୁଞ୍ଜି ହେଉ। ତା' ମା'ର ପାଟି ଶୁଣି ହେଉଛନ୍ତି ଝୁଲୁଁ।

ବୋକାନୀ ପିଲାଟିକୁ ବୁଝିବାକୁ ଆଉ ବେଶି ସମୟ ଲାଗିଲାନି। ହାପ ଦେଖିବୁ ତା ଦେଇ ଏ କାମ କମାକୁ ହେବନି।

ମା' କୁକୁରଟି ପିଲାଟି ହାତରେ ତା' ଛୁଆମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁ ଖୁସିରେ ତେନ ସାଉତରେ ଲାଞ୍ଜ ପିଟିପିଟି ମଝିରେ ମଝିରେ ଭୋ ଭୋ ହେଉ କରୁଥାଏ ଖୁସିରେ ସାଗଡ଼। ପିଲାଟି ଆସିଲାକୁ କୁକୁର ତା'କୁ ପୁଣି ଟାଣିଲା ପାଖରେ ଥିବା ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଭଣ୍ଡା ବିଶା ଘରକୁ।

ଦେଖିଲା ଭଣ୍ଡା ବିଶା ଘରଟିରେ ଆଗରୁ ଅଛି କୁକୁର ଛୁଆଟିଏ। ବୁଝିବାକୁ ଆଉ ବାକି ରହିଲାନି ବୋକାନୀ ପିଲାକୁ ଯେ ତା' ମା ଆଗରୁ ଦେଖା କରି ପାଟିରେ କାମୁଡ଼ି ଗୋଟିଏ ପିଲାକୁ କରି ପାରିଛି ଉଦ୍ଧାର। ଆଉ ପାରିଲାନି ପାଣି ବଢ଼ିଲାକୁ। ନିଃସହାୟ ମା'ଟେ ମାଗିଲା ଯାଇ ଅନ୍ୟର ସାହାଯ୍ୟ।

କୁକୁର ଛୁଆଟି ଦୋତି ଆସିଲା ତା' ମାକୁ ଦେଖୁ। ଆଣିଥିବା ପିଲା ବି'ଟାକୁ ବି ଛାଡ଼ି ଦେଲା ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ। ମା'ର ଉଷ୍ମ କୋଳରେ କାଳିକୁଳି ହୋଇ ଶୋଇଗଲେ ସଜିବି ।

ଏମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁ ଭାରି ଖୁସି ଲାଗିଲା ପିଲାଟିକୁ। ସତରେ ମା' ଥିଲେ ପିଲାର ବୋଉ ତର ଥାଏ ଯେ ? କାବନର ସବୁ ଝଡ଼ି ବର୍ଷାକୁ ତ ହସି ହସି ପାଉ କରି ଦିଏ ମା'ର ପଶତ କାନିର ରକ୍ଷା କବଚ ଆକୁଆକରେ ଥାଇ। ବୋକାନୀ ପିଲାଟିର ମା' କଥା ମନେ ପଡ଼ିଗଲା କି କ'ଣ ? ଆଖିରେ ଜଳେଇ ଆସିଲା ବି' ଟୋପା କୁହ ।

ନିଶିଥରେ ସୁଯୋଗ

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ବାରିକ

ନାହିଁ ନାହିଁରେ ବି ଜୀବନ ଥିଲା କେତେ ସୁନ୍ଦର। ଅଭାବ ଭିତରେ ବି ନଥିଲା ଅଭାବବୋଧ । ତେଜସ୍ୱୀନ ଶାନ୍ତନୁରେ ଭାସୁଥିଲା ଜୀବନତରା। ବିନା ଆହୁଲ୍ୟରେ ଆଗଭୟ ଆଗକୁ ଆଗକୁ।

ପିଣ୍ଡା ଲିପା । ବାନ୍ଧକାଠି ପକେଇ ପାଣିନୋଟ ରଖୁଥିଲା ମଦନ ପାଇଁ । ମଦନ ଉଠି ଶୋତସାରି ବାନ୍ଧକାଠି ବସୁଥିଲା ଖାଇବାକୁ । ରୁଚି କେଉଁପଟ ଖଟା ପିଆଜରେ ଚୋବେଇ ନାଲି ଚାଆ ପିଉଥିଲା ଅଧକମ୍ପା । ସେଇଥିରେ ବି ଶୁଖୁଥିଲା ଶାନ୍ତିରେ ହେଉଛି । ଭୂମିହୀନ ସେମାନେ । ଜୀବନ ନିଭରି ଦେହ ମୋହନତି ଉପରେ । ନିଜିତି ଯାଏ ପରଘରେ ଖଟିବାକୁ । ସଞ୍ଜକୁ ମନୁରା । ତେବେ ବି ବିଲ ଦେବୁମାଣ ଆଣି ଭାଗକୁ କରୁଥିଲା । ଅଭାବ ରହେନା ସାରାବର୍ଷ ଖାଇବାରେ ।

ସବୁ ଏବେ ଓଲଟ ପାଲଟ । ବଦଳିଗଲା ପୃଥିବୀର ରୂପ । ଜୀବନର ମାନଚିତ୍ର । ଯେବେଠି ବିପିଏଲ କାଟିରେ, ବିଶେଷକରି ଭୂମିହୀନ ହେବୁ ମିଳିବାକୁ ଆମର କରିଛି ଚାନ୍ଦଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଲୋ ମାସକୁ । ଭୁଲିଗଲା ମଦନ ଶ୍ରମଶକ୍ତିକୁ । ଆଉ ଗଲାନି ପରଘରେ ଖଟିବାକୁ । ଟ୍ରାକ୍ଟର ଖର୍ଚ୍ଚ ବାହାନାରେ ଛାଡ଼ିଦେଲା ଭାଗନମି । ହେଉଗଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିକମ । ହବନାହିଁ ? ପେଟ ରହିଲେଟ ଅପୁରା ? ଟାଣିବୁଣି ଚାନ୍ଦଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଲୋରେ ତଳେଇ ଚାଲିଛି ମାସଗୋଟା ।

ପ୍ରତିବାଦ, ନା କୋର । ନିସାର ବିହୁବର୍ଷ ନଥିଲା । ଶାନ୍ତ ସ୍ୱପ୍ନରେ କହିଲା, ମତେ ଚିଲେ ବିଶ୍ୱାସ କ'ର । ମୁଁ ଭଲରେ କହୁଛି । ଶୁଣ... --- କହ, କଣ କହିବାର ?

କହିଲା ସିଏ । ମଦନ କହିଲା, ସ୍ୱପ୍ନଟିଏ ଦେଖୁଲି । ବାବାଜଣେ କହୁଛନ୍ତି, ସୁନା ସଂସାରକୁ ରୁନା କରୁଛୁ ? ଅମୃତକୁ କରୁଛୁ ବିଷ ? ସୁଧୁରିଆ ସମୟ ଆଉ ଆଉ । ଆଗକୁ ଆଉ ପାରିବୁ ନାହିଁ । ସବୁଦିନ ରହିବିନି ଚାନ୍ଦଳରାତି ଟୋ ପାଇଁ । ନିଦ ଭାଲିଗଲା । ତର ଲାଗିଲା । ଅକ୍ଷର ଘରେ ଆଖି ବୁଲେଇଲି । କେହି ଦିଶିଲେ ନାହିଁ । ତୁ ପଡ଼ିବୁ ଚିତ୍କାତ ହେଉ ବିଛଣା ଚଳକୁମାରିରେ । ତତ୍ପ୍ର ଅପସ୍ତ ପିଲାକର । ଦୃଶ୍ୟର ପ୍ରଭାବ ଗଭୀର ଥିଲା ମନ ଉପରେ । ବସିଲି ତୁପତପ ସଂଖ୍ୟ ଅକ୍ଷରରେ । ଭଠି, ଉଠଇଛି ଚେତ । --- ତ କ'ଣ ହେଲା ସେଠି ? ପ୍ରଶ୍ନ ଚାଲି ଗୋଷଭରା । ମଦନ କହିଲା, ଆଉ କୁହୁଁ । କବାପି ବି । ଏଣିକି ଫେରି ଆସିବି ରାସ୍ତାକୁ । ତେତ ଆଉ କାନ୍ଦିବାକୁ ପଡ଼ିବନି, କି ରହିବାକୁ ହେବନି ଓପାସ ଭୋକେ । ନା ଯିବି ଛକକୁ, ନା ପିଇବି ମଦ । ଖାଲି କାମ ପୂର୍ବପରି । ଗାଧିବି କରିବି ।

